

⁸Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. ⁹Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. ¹⁰Ezért hangosan így szólt hozzá: *Állj a lábadra egyenesen! Ekkor az talpra ugrott, és járt.*

¹¹Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: *Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!* ¹²Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. ¹³Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. ¹⁴Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszagatva a sokaság közé futottak, ¹⁵és így kiáltottak: *Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van.* ¹⁶Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, ¹⁷bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótevők voltak, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket, bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet. ¹⁸Így szóltak, és nagy nehezen lebeszéltek a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik.

Kedves Testvéreim!

Amikor Pál apostol elindult első missziói útjára, akkor nem tudom, gondolt-e arra, hogy őt valahol egy görög istenként fogják tisztelni és áldozatot akarnak bemutatni a tiszteletére. Szerintem nem. Sőt, inkább az ellenséges indulatokra volt felkészülve, hiszen tudta, hogy Jézus nevéért üldözni fogják, akárhová is megy. Egyébként az első missziói útja során éppen ezt látjuk. Városról városra üldözik őt, és Barnabást, akivel együtt indultak el, hogy az általuk pogányoknak nevezett vidékeken hirdessék a Jézus Krisztusról szóló örömhírt.

De kik is voltak ezek a pogányok? A bibliai szóhasználatban nagyon egyszerűen azok az emberek, akik nem az egy Istenben hittek, tehát nem zsidók és nem Krisztus követők. A római birodalom területén elég sokféle hitvilág megjelent. Nyilvánvalóan leginkább a görög és az arra épülő római istenségek kultusza volt ezek közt az első helyen. Áldozatot mutattak be, azaz valamilyen állat vagy növény valamely részét elfüstölték, hogy megbékéltessenek egy adott istenséget, vagy épp kérjenek valamit, estleg hálát adjanak neki. Néhány éve voltunk a Róma melletti ókori romvárosban, ahol egy utcában, egymás mellett több istenség temploma állt. Gyakorlatilag az ember szabadon választhatott, hogy kinek áldoz.

Barnabás és Pál, a kisázsiai Lisztra városába mentek, nem egészen önszántukból, mert az előző városok feldühötött népe üldözte őket. Miért? Mert Jézusról beszéltek, és arról, hogy nincs szükség többé az isteneknek bemutatott áldozatra, sőt a zsidóság Istennek bemutatott áldozataira sem, hanem pogányok és zsidók számára Jézus bemutatta az egyszeri és tökéletes áldozatot. Higgy Jézus Krisztusban és üdvözlés! Ez volt az üzenet, amely haragot váltott ki. Miért? Mert kimozdított a megszokott keretektől, a megszokott hitből, abból az istenképből, amellyel olyan jól megvolt az ember.

Mi volt ez a hamis istenkép? Az isten vagy istenek messze, távol vannak az emberektől és csak néha ereszkednek le, az viszont általában nem jelent jót, ezért érdemes távol tartani őket. Adjunk neki valami áldozatot, és akkor nyugton marad, és mi élhetjük az életünket. Persze, ha baj volt, betegség, nehézség, akkor annak is megvolt a rutinja, hogy kinek, milyen áldozatot kell bemutatni ahhoz, hogy az adott isten levegye a betegséget az emberről.

Ez a lisztrai gyógyítás az emberekből azt a reakciót váltja ki, hogy Barnabást, aki meg sem szólal a történet szerint Zeusznak, a főistennek tartják, míg az Isten igéjét hirdető Pált Hermésznek az istenek hírnökének.

Pedig mi történik. Pál nem gyógyulásról beszél, nem isteneknek bemutatott áldozatról. Azt olvassuk: az evangéliumot hirdették. A Jézus Krisztusról szóló örömhírt. Ennek következménye, hogy a születésétől fogva sánta ember, akit nyilván mindenki ismert ebben a kisvárosban hitre jut. *Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon.* ¹⁰Ezért hangosan így szólt hozzá: *„Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt.*

Minek kellene következnie? Annak, hogy mindenki hitre jut, és Jézust Úrnak vallja. Ehelyett mi történik? Gyorsan hozzuk a bikát és áldozzuk fel, hogy ezek a földre szállt Istenek ne hogy valami galibát okozzanak.

Amikor Barnabás és Pál ezt meglátják, a ruhájuk megszagatva elkezdnek ismét bizonyosságot tenni a teremtő Istenről és az ő fiáról Jézus Krisztusról. És bár lesznek néhányan, akik ebben a városban hitre jutnak, de a ha tovább olvassuk a történetet, akkor azt látjuk, hogy nemsokára Pált megkövezik és amikor már azt gondolják meghalt kidobják a városon kívülre. Addig jó, addig kell, amíg belefér a mi általunk

megalkotott istenképbe. Addig még áldozatot is mutatunk be neki. De ki az az őrült, aki visszautasítja azt, hogy istenné tegyük, és ő valami teremtő Istenről beszél.

Kedves Testvéreim!

Akik rendszeresen itt vannak, vasárnapról-vasárnapra nagyon hasonló gondolatokat hallhatnak. Talán nem véletlenül. Egy alapvető, minket is súlyosan érintő kérdésről van szó, ebben a mostani igében is.

Isten szeretné lerombolni bennünk a saját magunk által felépített istenképet. Azt az elképzelést, ahogyan mi gondolkodunk Istenről. Azt a fajta gondolkodást, ami azt mondja: segíts magadon, az Isten is megsegít.

Amikor a feldíszített keresztelőkútra nézünk, mit látunk benne? Terményeket, amelyekért megdolgoztunk? Még akkor is, ha nem mi termeltük őket, de a mi feladatunk más, abból a másból keresett összeggel pedig meg tudjuk vásárolni mindezeket. Megköszönhetjük azoknak a munkáját, akik mindezt megtermelték. Megköszönhetjük azt is, hogy jutott belőle a mi asztalunkra is. Megköszönhetjük, hogy van miből megvásárolnunk ezeket. Hálát adhatunk nem csak az aratásért, hanem csak a terményekért, hanem mindenünkért, amink csak van. És jól tesszük. Adjunk hált Istennek mindezért.

De hadd hívjam fel a figyelmet valamire. Mi van ma ebben a templomban is a középpontban? Nem a termények, nem a feldíszített keresztelőkút, még csak nem is az oltárra helyezett kenyér és bor, amely egyébként egyrészt a bibliai alapélelmiszereket jeleníti meg, másrészt az úrvacsorára utal. De még ez sem a középpont. A középpontban nem csak ma, de minden egyes nap, a nyitott Szentírás van. Az Isten igéje. Ige, amelyről Isten azt mondja: *nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.*

Figyeljük meg alapigénket: Pál evangéliumot, ígét hirdet, a sánta hallja ezt, hit ébred benne és meggyógyul. Nem Pál gyógyítja meg, ahogy azt a sokaság feltételezi, hanem a hit, amely az igéből fakad. Erről beszél Pál is később, amikor igyekszik lebeszélni a sokaságot, hogy áldozzanak nekik és azt mondja: *Mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van.*

Az evangéliumot hirdetjük nektek.

Van, akinek már a könyökén jön ki, az a mondat, amely a lelkesítési ígém is volt, de nem győzöm elégszer hangsúlyozni, mert fontos, és éppen ebben van, úgy érzem a legnagyobb hiányosságunk - magamnak is mondom ezt: Jézus ezt mondta: *Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatnak majd nektek.*

Amiket látunk ma a keresztelőkúton ráadás! Fontos, az élethez nélkülözhetetlen ráadások is vannak, de amiért ma igazán hálásnak kellene lennünk az az Isten igéje. Hogy Isten szól hozzánk, és neked is, és nekem is azt mondja, mint ennek a liztrai sántának: állj a lábadra egyenesen.

Ez a liztrai beteg felállt, és aztán még többen, akik hallották Pál igehirdetését. Amikor Pál másodszor jár Lisztrában néhány évvel később, akkor már egy komoly gyülekezet van a városban, és ott van köztük Timóteus, az a fiatalember, aki aztán Pál egyik nagyon fontos munkatársa, később Efezus püspöke lesz. Mert az Isten igéje élő és ható. Isten igéje elvégzi célját. Lisztráról pedig azt olvassuk: ^{16,5}*A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben, és naponként gyarapodtak lélekszámban.*

Miért van ma hálás? Lehetsz sok mindenért, Isten sokféle ajándékáért. Ma itt a templomban hálát adunk a föld gyümölcseiért, hálát adunk az élet ajándékáért a megkeresztelt kisgyermekért, hálát adunk az aradi vértanukra emlékezve a szabadságért. Ezek mind a helyükön vannak, ezekért mind hálásak lehetünk. De adjunk hálát az Isten igéjéért, amelyet kiírasztott ránk gazdagon, és legyünk hálásak a testé lett igéért: Jézus Krisztusért, aki az igazi életünk, az Örök életünk forrása.